Podpisnik: Tina Groznik
Izdajatelj: Republika Slovenija
Serijska št.: 1239546714019
Podpisano: 14.07.2026 14:50:25

Upravno sodišče Republike Slovenije
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

Opr. št. I U 1088/2026

Starman, o.p., d.o.o.,
Kolodvorska cesta 001,
6000 Koper - Capodistria

STARMAN / VELKAVERH
Odvetništvo / Studio legale
15. 07. 2026
Kolodvorska cesta 1, 6000 Koper
PREJETO

VROČITEV

VLOGE V VEDNOST

Sodnik	Uroš Jeftič

Tožeča stranka	**pooblaščenci in zastopniki**
1. CIVILNA INICIATIVA "TRŽNICE NE DAMO", ,	poobl. Starman, o.p., d.o.o., Kolodvorska cesta 001, Koper - Capodistria

Tožena stranka	**pooblaščenci in zastopniki**
1. Ministrstvo za naravne vire in prostor, Dunajska cesta 048, Ljubljana, matična št.: 2632594000	

Prizadeta oseba s položajem stranke	**pooblaščenci in zastopniki**
1. MESTNA OBČINA LJUBLJANA, Mestni trg 001, Ljubljana, matična št.: 5874025000 2. NADŠKOFIJA LJUBLJANA, Ciril-Metodov trg 004, Ljubljana, matična št.: 5849063000 3. STOLNI KAPITELJ LJUBLJANA, Dolničarjeva ulica 001, Ljubljana, matična št.: 1671219000 4. stolna župija ljubljana STOLNA ŽUPNIJA LJUBLJANA - SV. NIKOLAJ, Dolničarjeva ulica 001, Ljubljana, matična št.: 5962218000 5. JP LPT d.o.o., Kopitarjeva ulica 002, Ljubljana, matična št.: 5607906000 6. ALPE ADRIA GREEN, MEDNARODNO DRUŠTVO ZA VARSTVO OKOLJA IN NARAVE, Cesta Franceta Prešerna 026, Jesenice, matična št.: 1173120000	

zaradi:	integralnega gradbenega dovoljenja
vrednost:	

V prilogi tega dopisa vam pošiljamo drugopis, odgovora na tožbo tožene stranke z dne 3.7.2026 in sicer v vednost.

Upravno sodišče Republike Slovenije
Dne 14.07.2026

Sodnik

Uroš Jeftič
Višji sodnik

Po odredbi sodnika pristojna sodna oseba

Tina Groznik l.r.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR
Langusova ulica 4, 1000 Ljubljana

T: 01 478 82 00
E: gp.mope@gov.si
www.mop.gov.si

VS0191909185
STARMAN / VELKAVERH
Odvetništvo / Studio legale
15. 07. 2026
Kolodvorska cesta 1, 6000 Koper
PREJETO

Številka: 35105-56/2022-2550-707
Datum: 1. 7. 2026
Dato: 56_22 tržnica lj ci odgovor na tožbo

opr. št. I U 1088/2026

Upravno sodišče Republike Slovenije
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

TOŽEČA STRANKA: CIVILNA INICIATIVA »TRŽNICE NE DAMO«, KI JO ZASTOPA ODVETNIŠKA PISARNA STARMAN, D.O.O., KOLODVORSKA CESTA 1, 6000 KOPER-CAPODISTRIA

TOŽENA STRANKA: REPUBLIKA SLOVENIJA, MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR, Dunajska 48, 1000 Ljubljana

ODGOVOR NA TOŽBO

vloženo zoper odločbo št. 35105-56/2022-2550-699 z dne 21. 4. 2026

3x

Z odločbo št 35105-56/2022-2550-699 z dne 21. 4. 2026 je tožena stranka investitorju Mestni občini Ljubljana, Mestni trg 1, 1000 Ljubljana izdala integralno gradbeno dovoljenje za prenovo osrednje ljubljanske tržnice, ki obsega celovito prenovo in prizidavo Mahrove hiše (novogradnja-prizidava, rekonstrukcija, odstranitev in sprememba namembnosti), gradnjo podzemne parkirne hiše pod odprto tržnico in celovito prenovo Vodnikovega trga (novogradnja, rekonstrukcija), dograditev plinovodnega in elektroenergetskega omrežja ter prestavitev dela javnega vodovodnega omrežja, fekalne in meteorne kanalizacije na Vodnikovem trgu ter telekomunikacijskega voda.

I.

Po proučitvi tožbe tožena stranka ugotavlja, da ji tožeča stranka očita napačno uporabo materialnega prava, bistveno kršitev določb upravnega postopka ter nepopolno in napačno ugotovljeno dejansko stanje.

Glede napačne uporabe materialnega prava se tožeča stranka najprej sklicuje na notranje protislovno kombinacijo uporabljenih pravnih režimov, na nezdružljivo kombinacijo GZ-1, ZVO-2 hkratno s prejšnjim Pravilnikom o podrobnejši vsebini dokumentacije in obrazcih, povezanih z graditvijo objektov (Uradni list RS, št. 36/18 in nasl.). Tožena stranka naj bi po navedbah tožbe v istem aktu uporabila dva nasprotujoča si pristopa k časovni uporabi predpisov: pri Pravilniku se je oprla na datum vložitve, pri zakonu pa je uporabila GZ-1, ki ob vložitvi zahteve sploh še ni veljal. Takšna selektivna kombinacija pravnih režimov naj bi bila izbrana brez prepričljive obrazložitve. Notranje protislovna pravna podlaga upravnega akta je po navedbah tožeče stranke v nasprotju z načelom pravne države iz 2. člena Ustave Republike Slovenije, z načelom usklajenosti pravnih aktov iz 153. člena Ustave RS, z načelom zakonitosti delovanja uprave iz drugega odstavka 120. člena Ustave RS ter z načelom zakonitosti iz 6. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). Toženi stranki se očita, da obveznosti enotne in dosledne uporabe pravnih režimov ni obrazložila, s čimer naj bi kršila tudi obveznost obrazložitve odločbe iz 214. člena ZUP. Iz izpodbijanega akta po navedbah tožeče stranke ni mogoče preizkusiti, na kateri konsistentni pravni podlagi je bila odločitev sprejeta, kar zanjo samo zase pomeni absolutno bistveno kršitev pravil postopka. Pri tem se je tožeča stranka sklicala še na Upravno sodišče Republike Slovenije v sodbi I U 195/2024-61 z dne 14.04.2026, v kateri se je poudarilo, da mora upravni akt v celoti temeljiti na veljavni in pravilno uporabljeni pravni podlagi..Kot navaja tožeča stranka, bi bilo pravilno treba uporabiti GZ-1, novi Pravilnik in ZVO-2 v polnem obsegu.

Dalje se toženi stranki pri kulturni dediščini kot obvezni sestavini PVO očita nezakonito ločitev presoje HIA, umetna premestitev presoje vplivov na kulturno dediščino v ločen postopkovni tir pa za tožečo stranko pomeni obid kogentne norme 89. člena ZVO-2, člena 3(IXc), točke 4 Priloge IV k Direktivi 2011/92/EU. Ker po navedbah tožbe presoja kulturne dediščine v PVO ni bila opravljena, je dejanska in pravna podlaga izpodbijanega akta za tožečo stranko bistveno pomanjkljiva, kar je samostojen razlog za njegovo odpravo. V zvezi s tem gre po očitku tožeče stranke tudi za obid obveze do vključitve javnosti v postopek HIA, ki jo predpisuje in zahteva drugi odstavek 6. člena Direktive 2011/92/EU ter Konvencija. Tožena stranka naj bi kršil obveznosti, ki jih ima po Konvenciji o varstvu svetovne kulturne in naravne dediščine, členu 54(a)(c) in členu 58 Odloka 5, ter točki 4 Odločitve Odbora za svetovno dediščino št. 44 COM 8B.45 iz leta 2021, ker med drugim ni obvestil UNESCO Sekretariat o projektu, omogočil sodelovanje Odbora za svetovno dediščino pri scoping HIA ter pridobil njegovega soglasja pred izdajo IGD. Gre za nezakonito postopanje, ki pomeni tudi kršenje ustavne pravice iz 5. člena Ustave RS..

Toženi stranki se tudi očita nezakonito odlaganje bistvene presoje v fazo projekta za izvedbo; elaborat HIA ob izdaji dovoljenja ni dokončan, temveč je njegova dopolnitev pogojena z izdelavo dopolnjenega elaborata v fazi projekta za izvedbo (PZI) ter z naknadno potrditvijo pristojnega mnenjedajalca za varstvo kulturne dediščine. Pristojni mnenjedajalec za varstvo kulturne dediščine je presojo skladnosti posega z varstvenimi režimi prenesel v fazo PZI, saj je sam ugotovil, da rešitve v fazi DGD niso konkretizirane oziroma obdelane na ravni, ki je potrebna za realno presojo. Faza PZI pa ne pozna javne razgrnitve, ponovne presoje sprejemljivosti vplivov na okolje, sodelovanja zainteresirane javnosti niti pridobivanja mnenj mnenjedajalcev. Odločitve, ki neposredno učinkujejo na svetovno kulturno dediščino, bodo zato sprejete zunaj vsakršnega nadzora javnosti, mnenjedajalcev in sodišča. Enako velja za vse ostale relevantne vplive na okolje, ker se PVO v celoti prenaša v fazo PZI. Takšna konstrukcija je v nasprotju z 89. členom ZVO-2, ki zahteva celovito presojo pred izdajo dovoljenja, in s 5. členom Direktive 2011/92/EU,

po katerem mora poročilo o vplivih na okolje vsebovati vse podatke, potrebne za prepoznanje, opis in ovrednotenje vplivov posega, vključno z vplivi na kulturno dediščino, še pred izdajo soglasja za izvedbo. Tudi skladno s točko (2) preambule morajo biti vplivi na okolje upoštevani v najzgodnejši možni fazi v vseh postopkih tehničnega načrtovanja in sprejemanja odločitev, kar je smiselno presodilo SEL) v zadevi C-411/17, ko je v 73. točki obrazložitve zapisalo, da morajo biti projekti v smislu člena I(2)(a) Direktive o PVO pred izdajo soglasja predmet presoje njihovih vplivov na okolje v skladu s členom 2(1) te direktive, če bi ti lahko pomembno vplivali na okolje, med drugim zaradi svoje narave, velikosti ali lokacije. Kršen naj bi bil tudi 6. člen Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (Aarhuška konvencija, Uradni list RS -Mednarodne pogodbe, št. 17/04), ki zahteva, da je zainteresirana javnost vključena v okoljsko odločanje takrat, ko so še odprte vse možnosti za vplivanje na končno odločitev. Pri tem se tožeča stranka sklicuje na zadevo C-201/02 Wells in C-215/06 Komisija proti Irski, kjer je sodišče Evropske unije poudarilo, da mora biti presoja vplivov na okolje opravljena pred izdajo soglasja za izvedbo in da naknadna presoja ne more nadomestiti predhodne. Presoja, opravljena šele po izdaji dovoljenja, je v nasprotju s temeljnim namenom direktive.

Po navedbah tožeče stranke se je tudi presoja hrupa opravila na podlagi neustavne in ob izdaji izpodbijanega akta neveljavne podzakonske ureditve, Ocena obremenitve okolja s hrupom, ki je sestavni del PVO in jo je pod številko CEVO-20371/2022 izdelal IVD Maribor, je bila izdelana na podlagi Uredbe o mejnih vrednostih kazalcev hrupa v okolju (Uradni list RS, št. 43/18 in nasl.), ki jo je Ustavno sodišče Republike Slovenije z odločbo št. U-I-441/18 z dne 06.07.2022 spoznalo za protiustavno in ki v času izdaje integralnega gradbenega dovoljenja . Izpodbijano integralno gradbeno dovoljenje pa je tožena stranka izdala dne 21.04.2026, ni bila več v veljavi, pomanjkljivosti pa tožena stranka ni mogla sanirati z izjavo izdelovalca PVO z dne 15.01.2026 in izjavo IVD Maribor z dne 03.04.2026, da je ocena hrupa skladna tudi z novo uredbo. Takšni izjavi ne moreta nadomestiti celovite ponovne strokovne presoje hrupa po novi Uredbi o mejnih vrednostih kazalcev hrupa v okolju; izjava, da starejša ocena še velja, ni strokovna presoja in ni bila podvržena javni razgrnitvi. Pravno zgrešeno pa naj bi bilo tudi sklicevanje izpodbijanega akta na 25. člen nove uredbe. Ta prehodna določba dopušča uporabo začasnih metod ocenjevanja kazalcev hrupa za postopke, začete do 31.07.2022, vendar se nanaša izključno na metode ocenjevanja, ne pa na mejne vrednosti kazalcev hrupa. Vprašanje, ali je obremenitev okolja s hrupom čezmerna, se presoja po mejnih vrednostih kazalcev hrupa, ki jih določa veljavna uredba. Te mejne vrednosti so z novo uredbo spremenjene, izpodbijani akt pa sprejemljivost gradnje presoja po mejnih vrednostih iz prejšnje, razveljavljene ureditve, kar pomeni napačno uporabo materialnega prava. V tem delu se toženi stranki očita kršitev 89. člena ZVO-2 v zvezi z določbami o mejnih vrednostih kazalcev hrupa, hkrati pa je nepopolno ugotovljeno tudi dejansko stanje.

Očitki tožeče stranke se dalje nanašajo na neskladnost posega s predpisi o varstvu vodonosnika in oskrbe s pitno vodo. Po Uredbi o vodovarstvenem območju za vodno telo vodonosnika Ljubljanskega polja (Uradni list RS, št. 43/15 in nasl.) območje nameravanega posega leži znotraj širšega vodovarstvenega območja s podobmočjem z milejšim vodovarstvenim režimom (WO III A), uredba pa v prilogi določa omejitve, prepovedi in podrobnejše pogoje za posege na tem območju. Po navedeni uredbi je objekte na podobmočju WO IIIA dopustno graditi nad srednjo gladino podzemne vode. Globlja gradnja je izjemoma dopustna le, če se transmisivnost vodonosnika na mestu gradnje ne zmanjša za več kot deset odstotkov, načrtovana več etažna podzemna parkirna hiša pa obeh pogojev ne izpolnjuje. Uredba o vodovarstvenem območju izjemo veže na merilo zmanjšanja transmisivnosti na mestu gradnje, ne na obtekanje ovire; sto-odstotno zmanjšanje to mejo večkratno presega, razlaga tožene stranke pa določbo uredbe izvotljuje. Poseg pomeni trajno fizično pregrado v napajalnem obrobju vodonosnika Ljubljanskega polja, ki je prevladujoči vir pitne vode za Ljubljano. S tem so po prepričanju tožeče stranke kršene kogentne prepovedi Uredbe o vodovarstvenem območju, posredno pa tudi 70.a in 72. člen Ustave RS, ki varujeta pravico do pitne vode in pravico do zdravega življenjskega okolja.

Glede kršitev pravil postopka se tožba sklicuje na nezakonitost vodenje upravnega postopka in ustne obravnave. Nesprejemljivost naložitve časovne omejitve izjav stranskim udeležencem na 20 minut, ne da bi se jih o tem predhodno obvestilo v vabilu, čeprav so posamezni pooblaščenci zastopali več samostojnih pravnih oseb. Takšna naknadna omejitev naj bi onemogočila enakovredno obravnavo strank in učinkovito soočenje strokovnih mnenj. Vodja obravnave naj bi izjave stranskih udeležencev in njihovih strokovnih pomočnikov večkrat prekinjala ter jim onemogočila postavljanje vprašanj izdelovalcu PVO, posameznim strokovnjakom pa besede sploh ni dala oziroma jih je prekinila. Zaključena je bila ustna obravnava, ne da bi vsi udeleženci imeli možnost podati izjave in predlagati dokaze, ki jih po tretjem odstavku 52. člena GZ-1 smejo predložiti najpozneje do konca ustne obravnave. Naložitev, naj se neizvedene izjave podajo pisno v naknadnem roku, te kršitve po navedbah tožeče stranke ne odpravi, saj je bila onemogočena prav neposredna kontradiktorna razprava. Očitki se nanašajo tudi na zapisnika obeh delov ustne obravnave, naj bi bila pomanjkljiva in naj ne bi odražala dejanskega poteka, izjave uradnih oseb in vodje obravnave v zapisnik niso bile vnesene, posamezne izjave udeležencev so bile izpuščene ali napačno povzete, navedba o branju zapisnika pa ne ustreza resnici. Ustna obravnava prav tako ni bila zvočno snemana, sejna soba, v kateri sta potekali ustni obravnavi, zaradi prostorske omejenosti ni omogočala navzočnosti zainteresirane javnosti, in to kljub predhodnemu pisnemu opozorilu stranskih udeležencev. S tem je bila, kot je posebej izpostavljeno v tožbi, kršena javnost ustne obravnave iz 155. člena ZUP ter pravica javnosti do udeležbe pri okoljskem odločanju iz Aarhuške konvencije in iz določb ZVO-2 o sodelovanju javnosti. Opisana ravnanja naj bi pomenila bistveno kršitev pravil postopka v smislu 237. člena ZUP, kršena je bila pravica do izjave iz 9. člena ZUP in iz 22. člena Ustave RS, kar naj bi vplivalo na zakonitost odločitve in samo zase narekuje odpravo izpodbijanega akta.

Dalje se toženi stranki v tožbi očita nerazgrnitev bistvenih dokumentov, na katerih temelji izpodbijani akt, vrsta bistvenih dokumentov naj ne bi bila javno razgrnjena, med drugim so manjkala hidrogeološka poročila o monitoringu podzemnih voda, strokovna poročila o občutljivosti sosednjih objektov na posedke, novelacije tehničnih poročil o vplivih gradnje podzemne garaže na sosednje spomenike državnega pomena ter arheološka poročila o predhodnih raziskavah. Geološko-geomehanski elaborat, študija vpliva gradnje na podzemno vodo in načrt tehničnega opazovanja so po svoji vsebini prav okoljske informacije o vplivih posega na tla in vode, zato bi morali biti razgrnjeni. Posebej se tudi izpostavlja, da se mnenje pristojnega mnenjedajalca za varstvo kulturne dediščine z dne 14.10.2024 sklicuje na predhodno mnenje z dne 11.07.2024, ki ni bilo niti javno razgrnjeno niti posredovano stranskim udeležencem. Stranski udeleženci se tako do dokumenta, ki je sestavni del dokazne podlage izpodbijanega akta, saj se nanj neposredno sklicuje, naj ne bi mogli opredeliti.

Tožeča stranka tudi navaja, da se je dokumentacija bistveno spremenila brez ponovljene javne razgrnitve. Med dokumenti, ki niso bili predmet javne razgrnitve, so navedeni geološko-geomehanski elaborat z dne 11.04.2025, študija vpliva gradnje na podzemno vodo iz marca 2025 in načrt tehničnega opazovanja iz aprila 2025. Ti dokumenti vsebujejo nove strokovne podlage o vplivih posega na podzemne vode in na geomehansko stabilnost sosednjih objektov. Vloženi sta bili po javni razgrnitvi tudi izjava izdelovalca PVO z dne 15.01.2026 in izjava IVD Maribor z dne 03.04.2026 glede sprejemljivosti gradnje z vidika hrupa, in sicer z ozirom na novo Uredbo o mejnih vrednostih kazalcev hrupa v okolju. Tudi ta dokumenta nista bila podvržena javni razgrnitvi. Ker so navedeni dokumenti postali dejanska podlaga končne upravne odločitve, bi morala tožena stranka javno razgrnitev in posvetovanje ponoviti. Opustitev ponovljene razgrnitve pomeni kršitev 68. člena GZ-1, 6. člena Direktive 2011/92/EU in 6. člena Aarhuške konvencije. Sodišče Evropske unije je v sodni praksi, med drugim v zadevi C-411/17 Inter-Environnement Wallonie, poudarilo, da spremembe projekta, ki lahko povzročijo drugačne ali večje vplive na okolje, terjajo ponovno presojo in novo posvetovanje. Opustitev ponovljene razgrnitve je tako

bistvena kršitev pravil postopka in pravice do posvetovanja, ki sta vplivali na zakonitost izpodbijanega akta in narekuje njegovo odpravo.

V zvezi z očitkom nepopolno in napačno ugotovljenega dejanskega stanja se tožeča stranska sklicuje na svoja v upravnem postopku predložena konkretizirana in strokovno utemeljena mnenja, ki bi morala vzbuditi utemeljen dvom v pravilnost projektne dokumentacije in poročila o vplivih na okolje, ter mnenja mnenjedajalcev (npr. ZVKDS), na katera se IGD neposredno opira, na ta dvom pa tožena stranka naj ne bi odgovorila z nasprotno strokovno presojo, ustreznega tehtanja sploh ni opravila. Pri tem se tožeča stranka sklicuje na predloženo strokovno mnenje s področja hidrogeologije in očita, da tožena stranka tam konkretiziranih in strokovno podkrepljenih ugovorov ni ovrgla z nasprotno strokovno presojo, temveč se je oprla zgolj na dokumentacijo investitorja. Glede ogroženosti vodonosnika in oskrbe s pitno vodo se tožena stranka naj ne bi celovito in kritično ovrednotila navedena tveganja, temveč se je oprla na zagotovila investitorja, da bo voda oviro obtekala. V zvezi s tem pa je izostala ustrezna ocena s kakšno hitrostjo bo voda obtekala oviro, ter kakšne posledice bo to imelo npr, na spodkopavanje tal ali pa zajezitve grobnic, kar predstavlja dodatno bistveno pomanjkljivost. Glede pomanjkljivosti na področju kulturne dediščine, arhitekture in arheologije je po navedbah tožeče stranke ostala nedokončana presoja vpliva načrtovanega steklenega in jeklenega prizidka Mahrove hiše na srednjeveško mestno jedro in na svetovno kulturno dediščino, pri čemer je izgradnja prizidka kot takega sporna že zaradi določbe Odloka 5, člena 54a(4), ki določa ohranjanje obstoječega odprtega prostora, Odloka o razglasitvi Ljubljane kot srednjeveško mestno jedro in drugih odlokov omenjenih v ZVKDS mnenju iz oktobra 2024. Očita se, da so bile predhodne arheološke raziskave opravljene le deloma, v pretežnem delu pa se bodo izvajale šele med gradnjo. Presoja vplivov posega na arheološko dediščino je s tem znova odložena v fazo izvedbe, ko sodelovanje javnosti in mnenjedajalcev ni več predvideno, možnost ohranitve in predstavitve ostalin na kraju samem pa ostaja neraziskana. Poročilo o vplivih na okolje ni bilo izdelano s strani ustrezno sestavljene interdisciplinarne skupine strokovnjakov, kakor zahtevata ZVO-2 in Uredba o vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje. Med pripravljavci poročila manjkajo zlasti stroke arheologije, umetnostne zgodovine, arhitekture, krajinske arhitekture, geologije in hidrogeologije. Tudi v tem delu se ponavlja pomanjkljivosti na področju hrupa, izdelovalec naj bi podzemno parkirno hišo kot vir hrupa iz računske ocene izrecno izpustil, čeprav gre za nov objekt z vplivi na okolje, ki se umešča v gosto pozidano staro mestno jedro, ocena hrupa prav tako ne upošteva celovito podaljšanega obratovalnega časa nove pokrite in kulinarične tržnice, ki bo obratovala v večernem času, niti kumulativnih vplivov vseh virov hrupa na varovane prostore v neposredni soseščini. Dejanska podlaga izpodbijanega akta je zato tudi z vidika hrupa nepopolno ugotovljena. Presoja vplivov posega naj dalje ne bi imela zanesljive izhodiščne dejanske podlage, kar je v nasprotju z zahtevami po opisu trenutnega stanja okolja iz točke 3 Priloge IV k Direktivi 2011/92/EU, PVO ne temelji na ugotovljenem ničelnem stanju okolja in ne vsebuje opis razumnih alternativnih možnosti, ki jih je preučil nosilec projekta, vključno s primerjavo vplivov na okolje kot to predpisuje točka 2 Priloge IV k Direktivi 2011/92/EU, kar je samostojen razlog za odpravo izpodbijanega akta po 3. točki prvega odstavka 27. člena ZUS-1. PVO tudi ne vsebuje ocene kumulativnih vplivov projekta z drugimi obstoječimi projekti kot to zahteva točka 5(e) Priloge IV k Direktivi 2011/92/EU.

Sodišču tožeča stranka predlaga postavitev sodnih izvedencev in napoveduje naknadna strokovna mnenja ter podaja predlog za predložitev predhodnega vprašanja sodišču Evropske unije. Sklepno predlaga, da se tožbi ugodi tako, da se integralno gradbeno dovoljenje Ministrstva za naravne vire in prostor, št. 35105-56/2022-2550-699 z dne 21.04.2026, odpravi, in se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek in v ponovno odločanje ter toženi stranki naloži tožeči stranki povrniti stroške tega upravnega spora v 15 dneh od vročitve sodbe, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka roka za prostovoljno izpolnitev dalje.

II.

Tožena stranka glede na tožbene navedbe odgovarja, da so tožbene navedbe v celoti neupravičene in neutemeljene, zato jih v celoti zavrača. Za izdajo integralnega gradbenega dovoljenja št. 35105-56/2022-2550-699 z dne 21.04.2026 je bilo materialno pravo pravilno uporabljeno, dejansko stanje pravilno in popolno ugotovljeno, v postopku pa niso bila bistveno kršena pravila postopka. Tožena stranka vztraja pri razlogih za izdajo navedene odločbe, ki izhajajo iz njene obrazložitve in se nanje v celoti sklicuje.

Dodatno v zvezi s tožbenim ugovorom o uporabi materialnega predpisa tožena stranka najprej ugotavlja, da glede začetka postopka v zadevi, ki se je zaradi nepopolnosti zahteve v konkretnem primeru z datumom 31. 5. 2022 začel po uveljavitvi GZ-1, med strankama niti ni spora. Kolikor pa gre za uporabo Pravilnika o podrobnejši vsebini dokumentacije in obrazcih, povezanih z graditvijo objektov (Uradni list RS, št. 36/18, 51/18 – popr., 197/20, 199/21 – GZ-1 in 30/23; v nadaljevanju STARI Pravilnik), pa je uporaba sicer v obrazložitvi navedene odločbe pojasnjena na strani 19 v točki 1 (4) odstavka, pojasnilo pa se navezuje na datum vložene zahteve (in ne na datum začetka postopka), saj pri dne 31. 5. 2022 vloženi zahtevi že po logiki stvari niti ni bilo mogoče pričakovati predložitve DGD po Pravilniku o projektni in drugi dokumentaciji ter obrazcih pri graditvi objektov (Uradni list RS, št. 30/23; NOVI Pravilnik), saj je NOVI Pravilnik začel veljati šele dne 25. 3. 2023. Uporaba STAREGA Pravilnika pa je za konkretni primer utemeljena na prehodni določbi NOVEGA Pravilnika, natančneje drugem odstavku 29. člena NOVEGA Pravilnika, ki med drugim določa, da se zahtevi za izdajo gradbenega dovoljenja (kar smiselno velja tudi za integralno gradbeno dovoljenje) do 1. januarja 2025 lahko priloži projektna dokumentacija za pridobitev gradbenega dovoljenja (DGD), izdelana v skladu s STARIM Pravilnikom, če:
1. so bile pogodbe za izdelavo DGD sklenjene pred uveljavitvijo tega pravilnika;
2. je bilo obvestilo o javnem naročilu za izdelavo DGD poslano v objavo pred uveljavitvijo tega pravilnika, če se PGD oddaja v postopku javnega naročanja;
3. je naročnik poslal povabilo k potrditvi interesa ali povabilo k oddaji ponudbe za izdelavo DGD v postopku javnega naročanja pred uveljavitvijo tega pravilnika, če obvestilo o javnem naročilu v postopku javnega naročanja ni predvideno, ali
4. je bilo povabilo oziroma poziv k oddaji ponudbe v postopku javnega naročanja poslano pred uveljavitvijo tega pravilnika, če se DGD oddaja kot evidenčno naročilo, in
so zahtevi za izdajo gradbenega dovoljenja priloženi tudi podatki o zemljiščih za gradnjo, ki se navedejo na obrazcu iz Priloge 4C k temu pravilniku.

V konkretnem primeru niti ne more biti sporno, da je uporaba STAREGA Pravilnika temeljila na veljavnem predpisu in da zatrjevanju o nedopustnem notranjem neskladju ali nedopustni nezdružljivosti kombinacije predpisov ni mogoče slediti.

V zvezi z očitki o kršenju pravil postopka, ki so bili izpostavljeni že med postopkom, tožena stranka odgovarja, da je potek upravnega postopka v zadevi, javne objave, javne obravnave, seznanitve z dokumenti upravne zadeve, ustne obravnave in pisanje zapisnika o opravljeni ustni obravnavi izčrpno naveden v obrazložitvi napadene odločbe (predvsem v poglavju Pripombe glede postopka stran od 65 do 70 integralnega gradbenega dovoljenja) in na več mestih obrazložitve pojasnjen način zagotovitve možnosti, da so se stranski udeleženci z vsemi dejstvi in okoliščinami, pomembnimi za odločbo, seznanili in imeli možnost izjaviti se o le-teh. V obrazložitvi so navedeni razlogi, zaradi katerih tem očitkom tožena stranka ni sledila ter jih sprejela kot neutemeljene, na razloge pa se tožena stranka, kot je enkrat že predhodno navedeno, v izogib ponavljanju tu sklicuje. Tožena stranka glede omejitve časa izjave stranskih udeležencev na ustni obravnavi še odgovarja, da je bila ta odločitev posledica evidentno nesorazmernega števila neposredno pred izvedbo prvega dela ustne obravnave podpisanih pooblastil in posledično oteženega dela upravnega organa pri zadostitvi načelu ekonomičnosti postopka.

Tudi glede vsebinskih tožbenih očitkov tožena stranka ugotavlja, da v tožbi tožeča stranka v nadaljevanju pretežno ponavlja pripombe, ki jih je uveljavljala že v upravnem postopku, tožena stranka zato v nadaljevanju navaja bistvena vprašanja, do katerih se je opredelila v obrazložitvi napadene odločbe. Obenem tožena stranka ugotavlja, da tožbeni ugovori ravno tako, kot pripombe v postopku izdaje napadene odločbe, ostajajo na ravni pavšalnih trditev o tem, kaj vse bi bilo lahko v dokumentaciji vprašljivo, niso pa z dokazili podprte navedbe, ki bi lahko izkazovale nepravilnosti in ki bi terjale drugačno odločitev od sprejete v konkretnem primeru.

Do očitkov k točki V.1.3 tožbe glede razmerja med PVO in HIA, vsebine PVO glede kulturne dediščine, vključitve elaborata HIA v postopek, sodelovanja javnosti ter strokovne ustreznosti presoje, se je tožena stranka opredelila predvsem v poglavju »*Pripombe glede izdelave DGD, PVO splošno« (str. 75)*, v poglavju »*Mnenje UNESCO*« (str.78) v poglavju »*Pripombe glede postopka HIA*« (str. 78–80) ter v delu obrazložitve napadene odločbe, ki obravnava javno objavo dokumentacije (str. 65–66). Vsebinsko pa je kulturna dediščina, vključno z UNESCO svetovno dediščino, obravnavana v točkah (4)/8.8 Varstvo kulturne dediščine in (4)/8.9.d obrazložitve odločbe.

Do očitkov k točki V.1.4 tožbe glede domnevnega prenosa bistvenih presoj v fazo PZI se je tožena stranka opredelila v poglavju »*Pripombe stranskih udeležencev, ki jih zastopa odvetnica Helena Potisek Krajnc (*str. 92, 93) ter v poglavju »*Pripombe CI »Tržnice ne damo«*«(zlasti v odgovoru glede bistvenih zahtev na str. 102 ter glede mnenja Martine Lipnik na str. 111), so pa te vsebine obravnavane tudi v sklopu točke (4)/8.8 obrazložitve odločbe.

Glede očitkov k točki V.1.5 tožbe, uporabe predpisov o hrupu, odločbe Ustavnega sodišča, nove uredbe o hrupu ter metodologije ocene hrupa, je ta vsebina obravnavana v točki (4)/8.3 Varstvo pred hrupom (str. 32-36), dodatno se je tožena stranka do teh vsebin opredelila v odgovorih na pripombe (predvsem str. 89–92 napadene odločbe).

Glede očitkov k točki V.1.6 tožbe - Neskladnost posega s predpisi o varstvu vodonosnika in oskrba s pitno vodo -, gre za vsebino, obravnavano v točki (4)/8.1 Varstvo tal in voda (str. 22-29 obrazložitve) obrazložitve napadene odločbe, dodatno se je tožena stranka do teh vsebin opredelila v odgovorih na pripombe, predvsem v odgovorih na pripombe glede mnenja DRSV (str. 77–78) ter glede hidrogeoloških vprašanj in strokovnega mnenja dr. Damirja Josipoviča (str. 112–113).

Do očitkov k točki V.2.4 tožbe glede bistvenih sprememb dokumentacije po javni objavi se je tožena stranka opredelila v sklopu poglavja »*Pripombe glede postopka*« (str. 65–75 napadene odločbe), kjer se nahaja podrobna zavrnitev očitkov o pomanjkljivosti javne objave in pojasnila o dostopu do dokumentacije, v poglavju »*Pripombe glede seznanitve z dokumentacijo*« kjer tožena stranka utemeljuje, da GZ-1 ne zahteva razgrnitve vseh podpornih gradiv in da je bila javnosti zagotovljena seznanitev z vsemi relevantnimi okoljskimi podatki, v sklopu poglavja »*Pripombe glede mnenj*« (str. 76) ter v delu obrazložitve odločbe, ki obravnava dodatne strokovne podlage v točki (4)/8.1 Varstvo tal in voda (str. 24 obrazložitve odločbe).

Do očitkov k točki V.3.1 tožbe glede hidrogeologije, geomehanike ter požarne, poplavne in potresne varnosti, se je tožena stranka opredelila predvsem v točki napadene odločbe (4)/8.1 Varstvo tal in voda, v odgovorih na pripombe glede hidrogeologije in geomehanike (str. 93–96, 102–103 in 112–115) ter v delih obrazložitve, ki obravnavajo požarno (str. 98, 109, 114–115), poplavno (str. 93–94, 114) in potresno varnost (str. 87, 108–109, 113).

Do očitkov k točki V.3.2 tožbe glede ogroženosti vodonosnika in oskrbe s pitno vodo se je tožena stranka opredelila predvsem v delu obrazložitve napadene odločbe: v odgovorih na pripombe glede mnenja DRSV (str. 77–78) in strokovnega mnenja dr. Damirja Josipoviča (str. 112–113),

vsebine glede vplivov na vodonosnik, transmisivnosti, ogroženosti vodarne Hrastje, erozije in spiranja delcev ter rabe pitne vode pa so vsebine obravnavane tudi v točki (4)/8.1 Varstvo tal in voda.

Glede očitkov k točki V.3.3 tožbe, ki se nanašajo na vpliv na kulturno dediščino, UNESCO dediščino, presojo HIA, arheološke raziskave, strokovno ustreznost PVO ter vplive na varovane objekte , tožena stranka pojasnjuje, da so vsebine obravnavane v obrazložitvi napadene odločbe v sklopu točke (4)/8.8 Varstvo kulturne dediščine, dodatno pa se je do očitkov tožena stranka opredelila predvsem v poglavju »*Pripombe glede izdelave DGD, PVO splošno*« (str. 73-76), v poglavju »*Pripombe glede postopka HIA*« (str. 78–80) ter poglavju »*Pripombe CI »Tržnice ne damo*« (zlasti str. 103-104, 110, 112–115).

Do očitkov glede metodologije presoje hrupa k točki V.3.4 tožbe, obravnave vseh virov hrupa ter kumulativnih vplivov, se je tožena stranka opredelila predvsem v odgovorih na pripombe na str. 89-92 in 105 obrazložitve napadene odločbe, vsebine pa so obravnavane v sklopu točke (4)/8.3 Varstvo pred hrupom.

Do očitkov glede izhodiščnega stanja okolja, monitoringa in ničelnih meritev k točki V.3.5 tožbe se je tožena stranka opredelila v obrazložitvi odločbe predvsem v odgovorih na pripombe CI Tržnice ne damo (odgovor glede celovitosti opisa stanja str. 106 in monitoringa str. 107), vsebine so prav tako obravnavane v sklopu točke (4)/8.1 Varstvo tal in voda ter točke (4)/8.4 Varstvo pred vibracijami.

Do očitkov glede alternativnih rešitev k točki V.3.6 tožbe se je tožena stranka opredelila zlasti v odgovorih na pripombe »*Pripombe glede postopka HIA*« (str. 80 obrazložitve napadene odločbe) ter v sklopu odgovorov na pripombe »*Pripombe CI »Tržnice ne damo« (str. 106-107 obrazložitve napadene odločbe).*

Do očitkov glede popolnosti presoje vplivov na okolje, vključno s kumulativnimi in sinergijskimi vplivi k točki V.3.7 tožbe, se je tožena stranka opredelila na več mestih v sklopu točke (5) obrazložitve napadene odločbe, zlasti na strani 105.

III.

Iz navedenih razlogov tožena stranka predlaga, da se tožbo tožeče stranke zavrne in v primeru obravnave stroškov tožbe, ki so v tožbi navedeni, tudi zahtevo po le-teh zavrne.

REPUBLIKA SLOVENIJA MINISTRSTVO ZA NARAVNE VIRE IN PROSTOR Ljubljana

Helena Čebašek Dežman, univ.dipl.prav.
podsekretarka

Pripravila:
Metka Podobnik, univ.dipl.prav.
Sekretarka

Priloge:

1. Pooblastilo 2x
2. Popis zadeve
3. Izpis zadeve na elektronskem nosilcu (USB) 1x
4. Vročilnica

Vročiti (priporočeno s povratnico):
Upravno sodišče Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana

Ministrstvo za naravne vire in prostor

Dunajska cesta 48
1000 Ljubljana

Številka: 35105-56/2022-2550-707
Vsebina: Dopis

Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana

AR
01 07 2026 20:2*
0,176kg
11272

1102 SLOVENIJA
LJUBLJANA
Pogodba

RA 9574 7830 5 SI

Pošta 1000
256026162860

AR

UPRAVNO SODIŠČE RS
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

CN-07-L-A5